

Vampire Beginning
สานหัวใจรัก ผีนกปีศาจแวมไพร์

บทนำ

ฉันรู้สึกว้าว...
มีบางอย่างปกปิดในครอบครัว ...
ไม่อาจบอกได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร...
เหมือนกับเรื่อง...ที่มนุษย์ธรรมดาอาจไม่สามารถเข้าใจได้...

คนที่ปกปิดคือ...พ่อกับแม่ของตัวเอง
ทำไมกันนะ...

ฉันเริ่มสงสัยทุกอย่างตั้งแต่ตอนอายุเก้าขวบ...
แม้จะเคยลองถามแต่ทว่าไม่ได้รับคำตอบ
ดังนั้นฉันจึงต้อง...ค้นหาด้วยตัวเอง...
เพราะ...ไม่อยากถูกปิดบังต่อไปอีกแล้ว...
ฉัน...ต้องการมีส่วนร่วมกับการปกปิดครั้งนี้ เพราะ...ฉันเป็นหนึ่งในสมาชิกของบ้าน...
และ...ฉันไม่อยากรู้สึกโดดเดี่ยวอีกต่อไป...

บทที่ 1

อืม...หน้าผมพร้อม...เครื่องแต่งกายถูกระเบียบ...คนอะไร น่ารักซะมดยาด ^O^ ฉันหมุนตัวดูสภาพ
ตนเองในกระจก ผมสีดำยาวประบ่า เสื้อสีขาวแขนพอง กับกระโปรงลายสก๊อตสีน้ำเงินสลับสีน้ำตาล >O< หว
ว...จะมีใครเลิศได้เท่าฉันอีกไหมนะ หึๆ

จู่ๆ ฉันก็หุบยิ้มจนภาพสะท้อนในกระจกเผยให้เห็นผู้หญิงใบหน้าบึ้งตึงเล็กน้อย ก็...TOT การที่ฉันสวม
ชุดนักเรียนสุดแสนน่ารักชุดนี้ นั่นเพราะว่า ฉันย้ายโรงเรียนนะสิ -_+! เพราะเมื่อตอนมัธยมต้น ฉันอยู่โรงเรียน
หญิงล้วน พอจบปลาย มาม้าต้องการให้เข้าโรงเรียนที่มีนักเรียนชายปน เนื่องจากอยากให้ลูกสาวมีแฟน เอ๊ย
=_= สาเหตุจริงๆ เพราะว่า โรงเรียนนี้รวมสุดยอดอาจารย์เก่งระดับหัวกะทิไว้ซะสิ

“ป็นป็น!!!”

“ค่า >o<”

อะจึ้ย o_O แค่อันนี้แต่มองความงดงามของตัวเองอยู่หน้ากระจกจนเล็ดไปร้าวหน้านาที่ มาม้าก็ตะโกน
เรียกเสียแล้ว ฉันเลยรีบคว้ากระเป๋านักเรียนสีดำบางๆ ก่อนจะกระโดดลงบันไดสามชั้นทันที อู๋เหม่ =_= อติต
นักกีฬาเหรียญทองระดับจังหวัดก็แบบนี้ละนะ คิกๆ >_<

ถึงปกติมาม้าจะน่ารักโคตร แต่ถ้าโมโหขึ้นมาเมื่อไหร่ล่ะก็...กลายร่างเป็นก๊อตซิลล่าทันทีเลยละ -_- ฉัน
ไม่ขอเสียงโดนเหยียบก่อนไปเรียนโรงเรียนใหม่หรอกนะ

พูดถึงเรื่องชื่อเล่นบ้าง ...เห็นปะป๊าเคยบอกว่าตอนอุ้มท้องฉัน มาม้าชอบกินขนมปังมาก แต่จะตั้งว่าปังปังก็คงดูเหมือนเสียงกระสุนยิงแสงหน้ามากกว่า สรุปลงเอยฉันเลยได้ชื่อนี้แทน นี่แหละ...ที่มาของชื่อเล่นสุดแสนก๊ิบเก๋ของฉัน T__T

ฉันมาถึงชั้นหนึ่งของบ้านซึ่งด้านซ้ายเป็นพวกห้องนั่งเล่น ส่วนขวาจะเป็นห้องครัวกับโต๊ะอาหารแน่นอนว่า...ฉันเลียขวาตามเสียงท้องร้องทันที

“ป๊น มากินข้าวได้แล้วลูก”

ปะป๊าเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์พลางหันมาบอกฉันซึ่งพยักหน้ารับแล้วคว้าจานใส่สเปกเกตตีมากระชวกทันที แหะๆ ฉันไม่ค่อยมีมารยาทผู้หญิงสักเท่าไรหรอก โดยเฉพาะกลิ่นหอมของอาหารตรงหน้าเย้ายวนขนาดนี้ ฮึๆ ขอสลิแสงจ๋าหวานอ่อยวาดบนหมูชิ้นขนาดกลางที่วางเรียงรายทั่วจาน (ข้อเสียอย่างเดียวคือ ดันกลัวผีและความมืด ไม่เช่นนั้นฉันอาจแข็งแกร่งกว่าผู้ชายบางคน T_T)

มาม้าหรือสายตามองฉันซึ่งไม่เคยเรียนมารยาทบนโต๊ะอาหารเข้าหัวเสียที แต่จริงๆ แล้วฉันไม่ได้ทานน้ำเกลี้ยตมากหรอกนะ แค่มดเร็วกว่าผู้หญิงปกติเท่านั้นเอง

“ป๊น เปิดเรียนวันแรก เดี่ยวมาม้าให้พี่มารับนะ”

มาม้ากำลังวุ่นวายกับการจัดแจกันดอกไม้บนโต๊ะ ฉันว่าที่จริงน่าจะประดับด้วยตะกร้าผลไม้มากกว่านะ พอกินข้าวเสร็จก็หยิบอันนั้นมาใช้อย่างไรล่ะ ^O^

“หนูไปเองก็ได้ค่ะ โรงเรียนอยู่ใกล้ๆ บ้าน เดินซักสิบห้านาทีก็ถึง”

แต่ถ้าหมอนั้นมากี่คืนนะ เขาจะได้ถือกระเป๋ามาให้ฉัน

ฉันนั่งทานขนมปังต่อโดยหูกี่เงี้ยฟังบทสนทนาบนโต๊ะอาหาร

“เฮล คุณว่าวันนี้ฉันจะลองทำอะไรระหว่างเค้กชาเขียวหรือเค้กชาไทย ^O^”

“มันต่างกันตรงไหนเนี่ยเพลง -_-;;”

ปะป๊าพับหนังสือพิมพ์วางหมิ่นเหม่แถวขอบโต๊ะ ก่อนจะเลื่อนจานสเปกเกตตีมาไว้ด้านหน้าตัวเอง จริงๆ มื้อนี้มาม้าแค่ลงเล่นนะ นอกนั้นปะป๊าจัดการปรุงรสนม >O< เพราะว่าท่านไม่ค่อยอยากให้มาม้าทำอะไรหรอก มักจะเสนอตัวปรนนิบัติแทนทุกครั้ง โอย TOT น่าอิจฉามาม้าจัง มีสามีสุดแสนน่ารักขนาดนี้

“สียี๊วะกะน้ำตาลอ่อนยังงัยล่ะ ^^”

“กินอะไรก็ได้ ^^ ป๊นล่ะ ลูกอยากกินอะไร”

“ชาเขียวค่ะ ^O^!”

ฉันสะดุ้งก็เล็กน้อยยามเห็นปะป๊าพยักหน้ารับคำ อ่า...ที่จริงแล้วฉันมีความลับปิดบังทั้งสองคน เป็นเรื่องบางอย่างที่สมัยเด็ก...ฉันเคยถามครั้งแล้วครั้งเล่าแต่ไม่ได้รับคำตอบนะสิ...ฉันเลยเลิกและแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องราว แต่แท้จริงแล้วยังคงต้องการคำตอบเช่นเดิมเสมอ

ฉันรู้ว่าพวกท่านทั้งสองอยากปิดบัง เลยไม่อยากเข้าขี้มากนัก

เรื่องที่ฉันสงสัยตั้งแต่ตอนอายุเก้าขวบก็คือ...ทำไมปะป๊าถึงมีใบหน้าเหมือนเดิมไม่มีผิ ดั้งแต่ตอนม้าม้าคลอดฉันใหม่ๆ ก็มีรูปถ่ายของปะป๊ากับฉันเยอะมาก แต่เสียใบหน้านั้นอ่อนเยาว์ตลอดเวลา เหมือนผู้ชายอายุยี่สิบ ในขณะที่ม้าม้าเปลี่ยนแปลงเรื่อยๆ โดยเฉพาะถ้าเทียบรูประหว่างตอนฉันแรกเกิดกับช่วงปัจจุบันนี้ จะเห็นความแตกต่างกันมาก มาม้าเริ่มมีริ้วรอยบนใบหน้า ในขณะที่อีกฝ่ายแทบไม่มีเลยละ...

เหมือนกับท่านหยุดการเจริญเติบโตอย่างไรยังนั้น...

ฉันเคยถามทั้งสองคนตั้งแต่ช่วงเก้าขวบถึงสิบสองขวบแต่ได้รับคำตอบแบบเดียวกันเสมอคือ...ปะป๊า แก่ช้ามมาก และมาม่าก็มักหัวเราะตบท้ายทุกครั้ง แต่ฉันรู้สึกว่าย่ำแย่กับการกลบเกลื่อนมากกว่า

“จะว่าไปมาม่ารู้ได้ไงว่าโรงเรียนใหม่ดีนักหนาอะ -0-”

นั่นสิ...ทำไมฉันไม่คิดจะถามตั้งแต่ตอนแรกพะ แต่ก็ได้อยากขัดท่านทั้งสองมากเท่าไร เพราะโรงเรียนเก่ามันไม่ค่อยดีเรื่องการสอน ฉันยังกลัวจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้เลยหากเรียนที่นั่นจนถึงมอหก
==

“ก็พี่เค้าบอกว่าโรงเรียนนี้ดีมากไงละจ๊ะ ^o^!”

เพราะเขาสินะทำให้ฉันต้องย้ายโรงเรียน -_- แม้จะจับตัวให้ตายคาเส้นเท้าดีไหมเนี่ย

“กึ่งกึ่ง...”

เสียงกริ่งอ่อนจากหน้าบ้านดังขึ้น ปะป๊าเป็นคนลุกไปเปิดประตูทันที แหม...พ่อตัวดี พุดยังไม่ทันขาดคำ ก็มาหาฉันเลยนะ -_- สมน้ำหน้า ดันให้คำแนะนำกับป้าม่าของตัวเอง เพราะฉันนายก็ต้องอยู่ดูแลฉันไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะจบมอหก ก้ากกๆ >O<!

ไม่นานนักผู้ชายสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบกว่า (มากกว่าฉันตั้งยี่สิบเซ็นต์ TOT) ก็เดินเข้ามาในส่วนของห้องครัว เขาเสยผมสีดำเข้มยุ่งเหยิงทั่วหัว นายนี้หน้าตาดีมากเลยละ ชาว ยี่ม่น่ารัก แต่ดันไว้ผมเหมือนกับปลุก ปาบนหัว ทั้งกระเซอะกระเซิงและละเทะ แต่พวกผู้หญิงจะแวกบ้านกลับบอกว่าเท่ักหนา ==

จำได้ว่าไอ้พี่เคยมาหาฉันที่โรงเรียนเก่าครั้งหนึ่ง พอดีฉันลืมนะ หมอเนี่ยเลยอาสาเอามาให้ พวกเพื่อนฉันนอนฝันกลางวันถึงเขาไปอีกหลายวัน แถมยังคะยั้นคะยออยากให้ฉันพานายนั้นมาโรงเรียน แต่ไม่มีวันซะหรอก -_-! ฉันยังไม่อยากให้เพื่อนเก่าเก็บแบบพี่หลงตัวเองคิดว่าหล่อมากนะสิ ฉันว่าพวกเพื่อนแค่ไม่ค่อยได้เจอผู้ชายมากกว่า เลยออกอาการดีดามากกว่าปกติ

ฉันสนิทกับหมอนี่ตั้งแต่เด็กแล้วละ ครอบครัวของเราไปมาหาสู่กันบ่อย เหมือนพ่อแม่เขาจะสนิทกับปะป้าม่าของฉันมากถึงขนาดเรียกได้ว่าเพื่อนรักละมั้ง ดังนั้นฉันเลยได้ผลพลอยได้ไปด้วยนะสิ -_-

ป้าม่าชวนหมอนี่คุยพร้อมกับตักสเปกเติ้ลให้ อ้ากก >O<! อย่ามายุ่งในส่วนของฉันนะยะ จะเก็บเอาไว้ทานตอนเย็นชะหน่อย หมดเกลี้ยงเลย ฮืม -_-!

“แล้วคุณพ่อพบกับแม่จันนี่ว่าไงบ้างจ๊ะ พอรู้ว่าย้ายบ้าน ลูกสาวตัวดีเข้าโรงเรียนนี้ด้วย”

“แม่ก็บอกให้ดูแลดี ๆ ครับ”

พี่ตอบพลางเสยผมจนเห็นเขี้ยวทั้งสองข้าง หนอย -_- นายเนี่ยจะดูแลฉันได้ เอาตัวเองยังไม่รอดเลยมั้ง เมื่อปีก่อนยังแบกวิทยาศาสตร์มาให้ฉันสอนถึงในบ้านเลยนี่

เขาลงมานั่งด้านข้างฉัน ผั่งตรงข้ามคือมาม่าสุดแสนน่ารัก คุยเก่งทุกเรื่องไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องชาวบ้าน -_- แฮะๆ ที่จริงแล้วท่านมนุษย์สัมพันธ์ดีมากเลยนะ ใครมาคุยด้วยก็หลงรัก ชอบเข้ามาทักทาย เพื่อนบ้านก็เยอะแยะ ผิดกับฉันที่ไม่ค่อยรู้จักใครหรอก เอาเวลาไปซ่อมกีฬาน่าจะเวิร์คกว่า เพราะการพูดคุยไม่ได้ทำให้หมดของ ฉันค่อยแรงขึ้นนี่หว่า

หลังจากพิททานข้าวเสร็จ มาม่าก็เดินมาส่งฉันถึงหน้าบ้าน สำนวรอบตัวพลางหมุนดูว่าเรียบร้อยทุกส่วนใช้หรือไม่ จริงๆ ตอนแรกฉันเลือกกระโปรงถึงตาตุ่มเลยแหละ แต่มาม่าบอกว่าเท่าเขาก็พอ จะได้เดินแล้วไม่สะดุดล้มหน้าทิม พอดีฉันไม่เคยอยู่โรงเรียนผสมระหว่างชายหญิงมาก่อน จึงไม่รู้ว่่าสังคมจะแตกต่างกันมากไหม

นะ

ตอนอยู่โรงเรียนหญิงล้วน ฉันลงแข่งกีฬาไปราวสิบอย่าง และฉันชนะได้เหรียญทองหมด แต่เด่นสุดก็คือคาราเต้ หีๆ (โอย อยากหักกระดูกใครซักคนจัง) ตั้งแต่นั้นพวกสาวๆ ในโรงเรียนก็กรีดกรีดแล้วตามติดฉันเป็นเกลียว เรียกได้ว่าเมื่อก่อนฉันบ๊อบปูลาร์ และเป็นคนดังสุดๆ ไปเลยแหละ ^O^

“เอาตินสอ ปากกา ลีควิดไปเรียบร้อยแล้วนะ”

งะ มาม้าทำเหมือนฉันกำลังจะเข้าโรงเรียนอนุบาลเลย >_<

“เอาไปหมดแล้วค่ะ ^O^!”

จังหวะหนึ่งฉันเหลือบมองข้ามหัวไหล่ของมาม้า เห็นปะป้ากำลังสั่งอะไรซักอย่างกับพีท นายนั้นพยักหน้ารับคำพร้อมตอบเล็กน้อย อยากรู้จริงๆ ว่าคุยเรื่องไหนกัน เพราะลางสังหรณ์เล็กๆ ของฉันมันเริ่มทำงานแล้วละสิ ว่าต้องไม่ใช่เรื่องธรรมดาแน่นอน เอ...แต่ปะป้าจะคุยเรื่องบ้าบอพวกนั้นกับพีททำไมล่ะ อีกอย่าง...ฉันไม่เคยเล่าเรื่องที่ตัวเองสงสัยให้เขาฟังเลยด้วย ดังนั้นจึงสรุปได้อย่างเดียวว่า...

ฉันคงคิดมากไปเอง...

ตอนนี้ฉันเดินออกมากับพีทสองคนแล้ว เป็นไปตามคาด หมอนี่อาสาแบกกระเป๋าให้ฉันด้วย พวกเราสนิทกันมากถึงขั้นว่าฉันจะให้เขาเท่าไรก็ได้ อีกทั้งหมอนี่ก็แรงเยอะมากด้วยละ

ฟุมไม่มีสิทธิ์อ่อนสลับกับดอกกุหลาบเรียงรายตามทางเดินออกนอกหมู่บ้าน สองผีเท้ายำตึงตึงเหยียบกิ่งไม้แห้งบนพื้นถนนขรุขระเล็กน้อย

อยู่ดีๆ พีทก็เข้ามาเล่นหัวของฉันจนผมยุ่งเหยิงไปหมด อ้าก >O< ถึงฉันอาจจะแมนเหมือนผู้ชาย แต่เรื่องรักสยวรักงามก็ไม่แพ้ใครนะยะ อุตส่าห์ตื่นมาไคร้ผมตั้งสามสิบนาที หวังจะให้มันออกมาเลิศเลอเพอร์เฟ็คที่สุด

“อย่าแกล้งมากนะพีท >O< ถึงฉันจะเตี้ยแต่ว่ามานายได้นะเว้ย ด้วยหมัดคาราเต้สุดยอดเยี่ยม เก่งสมชื่อยิ่งกว่าอาจารย์กังฟูมาเองเสียอีก”

“ตกลงเธอเล่นคาราเต้หรือกังฟู -_-” เขาหรีทางตามองฉันพลางยกกระเป๋าขึ้นพาดบ่า นายนี้แรงฟายจริงๆ ไม่นักเลยรีไจน์ =_=

“มวยไทยต่างหาก >O<”

ดูสีหน้าเขาสิ งงละเซ >_< ฮีๆ พีททำหน้างงเล็กน้อย รวากับจะสื่อว่าถ้าหากเขาฉลาดน้อยเกินกว่าจะเข้าใจ ฉันคนนี้ก็เพี้ยนแบบกูไม่กลับ

“ฉันเคยหักกระดูกผู้ชายได้เลยนะ >_< นายอยากเป็นคนต่อไปมั้ย”

คิดถึงช่วงนั้นแล้วฉันก็ซ่าไม่หยอกนะเนี่ย พอตีว่ามีไอ้หนุ่มแถวป้ายรถเมล์พยายามเข้ามาจีบเพื่อนของฉัน แต่ยังไม่ถึงไถ่ก็ได้เบอร์ มันเลยจะมาลวนลาม ไซ้ >O<! มันเลวจริงๆ เลยนะ เห็นเพื่อนอยู่กับฉันแค่สองคนเลยกะใช้จังหวะฝนตก รถไม่ค่อยสัญจรมาอยู่กับพวกเรา!!!

ถึงฉันจะตัวเล็ก บอบบาง เตี้ยนิดหน่อย แต่เรื่องพลังกำลังน่าจะคิดว่ามีนะเว้ย!!! โอ้ย แค่คิดก็ของขึ้นแล้วละ ไม่รู้ว่าฉันมีอาการผิดปกติตั้งแต่อยู่ในท้องแม่รีเปล่า แต่แรงฉันเยอะกว่าผู้ชายซักห้าคนรวมกันอีก ^-^v!!!

“หักกระดูกเลยหรอ O_O”

ท่าทางนายดูตกใจมากไปนะ ฉันไม่ค่อยได้เล่าเรื่องเหล่านี้ให้ปะป้ามาม้าฟังหรอก กลัวท่านทั้งสองจะ

หัวใจสลายที่ถูกสาวผิดปกติไม่เหมือนบ้านอื่นนะสิ T^T โดยเฉพาะม้าม้า เวลาทำหน้าตาน่าสงสารอยากให้ฉันเป็นกุลสตรีนะ เล่นเอาใจอ่อนทุกครั้งเลย

ไม่นานนักฉันก็มาถึงหน้าโรงเรียนใหม่ซึ่งมีทั้งนักเรียนชายและหญิงเดินกันขวักไขว่ จะว่าไปก็ตื่นเต้นอยู่ไม่น้อย >-< ขาแอบสั่นเลยล่ะ เพราะฉันไม่คิดว่าโรงเรียนจะใหญ่ขนาดนี้นะสิ (พอดีว่าม้าม้ารู้จักคนในนี้เลยฝากฉันเข้าอย่างง่ายดาย นี่เป็นหนแรกที่มาเหยียบโรงเรียนเลยล่ะ)

“ดูสิ ตัวลั่นเป็นลูกนกเลยนะ”

หมอนี่มักชอบแซวและขี้แกล้งเสมอ ฉันเลยดันหลังให้เขาเข้าไปในโรงเรียนอย่างไร ไม่เช่นนั้นสติของฉันจะต้องขาดผึงแน่ โดยเฉพาะยามที่พี่ที่กำลังแลบลั่นแซวแถมเรียกฉันว่า ‘ยัยเตี้ย’ หมอนี่มักชอบเอาปมด้อยมาล้อเสมอ สูงแค่นี้ร้อยหกสิบแล้วมันหนักหัวใคร TOT

ฉันเดินเคียงข้างพี่เข้าไปภายในโรงเรียน หลังคาถนนแดดยาวจรดโรงอาหาร ด้านข้างประดับด้วยภาพสัติดูได้ตามต้นเสา (ซึ่งฉันไม่ได้อะไรศิลปะและไม่เข้าใจความหมายของภาพเท่าไร -_-)

อืม...ฉันไม่ได้คิดไปเองใช่ไหม แต่รู้สึกว่ามีคนมองมาทางเราสองคนแล้วชี้กันใหญ่เลยล่ะ ออกนอกหน้าขนาดนี้ ฉันไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ พวกมันจินตนาการอะไรเปล่า หรือว่าฉันแต่งกายผิดระเบียบหรือ =_=?

สุดท้ายฉันก็ถึงบางอ้อเมื่อมีเด็กมอต้นสามคนเข้ามาทักทายหมอนี่พลางปราดหางตามองฉันแบบไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก สิ่งนี้เรียกว่าเหม็นขี้หน้าผู้หญิงที่ยืนข้างชายที่ชอบสินะ หารู้ไม่ว่าเราสองคนเป็นแค่เพื่อนเท่านั้น =[]= ฉันไม่อยากสนใจเรื่องความรักหรอก เพราะว่าการมุ่งมั่นกับการเรียนมากกว่า (ไอ้โฮเฮะ -_- สโลแกนหนอนหนังสือเลยนะเนี่ย)

พอสามคนนั้นหายวับออกจากที่ตรงนี้จริงๆ คือฉันลากไอ้หมอนี่ให้เดินขึ้นห้องเรียนนะ ไม่อยากอยู่เป็นที่จับจ้องของคนอื่นซักเท่าไร

“โห นายป๊อบขนาดนี้เลยหรือ” ฉันพูดโพล่งทันที

เผอิญว่าเห็นเขาตั้งแต่ยังเด็กแล้ว รู้ว่าหน้าตาดีแต่ไม่คิดว่าจะถึงขนาดสาวคลั่งไคล้มากขนาดนี้นะสิ >O<

“ก็แบบที่เห็นนั่นแหละ”

พี่ยักษ์โหล่วกับไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร ลืมไปว่าหมอนี่มักเห็นทุกเรื่องบนโลกคือเรื่องปกติธรรมดา เขาเป็นผู้ชายแนวเรื่อยๆ นะ อธิบายอย่างไรดี ประมาณว่าดีหรือร้ายก็ไม่สนใจ ขอแค่มีชีวิตอยู่ต่อไปก็พอ แบบนี้ล่ะ มั้ง =_+ หลายคนบอกว่ามันเป็นเสน่ห์ของผู้ชายคนนี้แต่ฉันกลับมองว่า...

แค่ผู้ชายที่ไม่ค่อยจริงจังกับชีวิตซักเท่าไร

“เฮ้ย เอากระเป๋ามาเร็วเข้า >.<”

ฉันรีบแย่งออกมาจากมือยานี้ทันที เพราะกลัวสายตาจากเพื่อนร่วมห้องจะเข้าใจเราสองคนผิดและมองฉันในแง่ลบนะสิ T_T ยังไม่อยากถูกหมายหัวจากคนเหล่านั้นหรอกนะ ฉันต้องการใช้ชีวิตเป็นปกติอยู่ในสังคม

“อ้อ ลืมบอกไป...ฉันหยุดเรียนบ่อยพอควรนะ”

“อาอะ อันนั้นม้าม้าเคยบอกก่อนนายมาหาฉันแล้วล่ะว่า บางครั้งนายก็อยากโดดเรียนก็โดดเลย ว่าแต่...ฉันเป็นเด็กใหม่คนเดียวปะ”

“ไม่อะ มีอีกคน” พี่เปลี่ยนมาเป็นสะพายกระเป๋าจนเสื้อยับยู่ยี่ แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจเท่าไรนัก

“อยู่ห้องเดียวกับเราด้วยนะ”

“เหรออ งั้นชวนมานั่งด้วยกันดีกว่า ฉันอยากได้เพื่อนที่มาใหม่เหมือนกัน นายเคยบอกว่า มีเพื่อนสนิทคนหนึ่งใช่มั้ยละ งั้นนี่เลย โต๊ะริมหน้าต่างมีสี่ที่ติดกัน ^O^”

ฉันจัดแจงยัดหนังสือใส่ในลิ้นชักกันคนอื่นมาแย่งที่นั่งนะ อืมๆ ตัวฉันนั่งติดกับไอ้พิท ส่วนด้านขวาของเขาก็ให้เพื่อนหมอนั่นนั่งละกัน แนนอนว่าด้านซ้ายที่เหลือต้องเป็นเด็กใหม่ซึ่งแม้แต่ชื่อแซ่ก็ยังไม่รู้จัก ^O^!

“ฮัลลโล่ เธอคิดจะถามฉันก่อนมั๊ยเนี่ย”

“นี่ไง ฉันถามนายอยู่”

ก๊ากๆ พอเจอฉันหน้าด้านตอบแบบนี้เข้าไป พิทถึงกลับทำหน้าเอ๋อเลยละ ชิ >_<! ถ่ายรูปไม่ทัน น่าเก็บไว้ไปขายต่อพวกสาวๆ ฉันต้องรวยและแนนอน